

fremSAT mange udtalelser om Congo-spørgsmålet, som var slet underbyggede, eller som hovedsageligt havde vedrørt „overfladiske og temporære“ problemer. Generalsekretæren ville ikke søge at korrigere disse udtalelser, men i stedet tale om det, der ikke var blevet nævnt: Den congolesiske befolknings behov og FN's bistand til de lokale myndigheder, hvem det påhvilede at imødekomme disse behov.

Generalsekretæren gav udtryk for, at meget af debatten øjensynlig havde fundet sted på baggrund af denne eller hin specielle nødforanstaltning, som var blevet truffet af FN, og som formodedes at have politiske implikationer eller endog at være politisk motiveret; debatten kunne have bibragt en tilhører det indtryk, at FN's indsats i Congo bestod af disse fåtallige foranstaltninger, der imidlertid måtte betragtes som detaljer i en omfattende indsats på en lang række områder. De var enkeltbegivenheder, der havde fundet sted, når FN's virksomhed i den politisk komplicerede situation momentant syntes at være kollideret med en enkelt parts interesser på grund af de principper, som FN måtte fastholde under sin virksomhed.

Med hensyn til FN-styrken i Congo udtalte generalsekretæren, at den måtte anses for lille i forhold til de opgaver, der påhvilede den, hvilket var en ejendommelig baggrund for de under generaldebatten fremkomne udtalelser om, at styrken burde trækkes tilbage, eller at dens hverv burde overtages af nogle få af de enheder, der nu indgik i styrken, eller af Congos egne styrker.

Generalsekretæren håbede imidlertid, at FN-styrkens virksomhed ville være en hurtigt afsluttet fase i FN's bestræbelser på at give Congo dets fulde og reelle uafhængighed og integritet. FN's indsats på det civile område var allerede på indeværende tidspunkt af afgørende vigtighed. Generalsekretæren gav en oversigt over FN's og særorganisationernes omfattende og vidtforgrene virksomhed i Congo og fremhævede, at idet denne bistand blev ydet gennem FN, elimineredes risikoen for, at Congo skulle komme i et afhængighedsforhold til nogen enkelt fremmed magt, ligesom „ydre elementer“ ikke fik lejlighed til at skaffe sig indflydelse i Congo. Generalsekretæren understregede,

at FN under sin virksomhed i Congo havde søgt at rådføre sig med de congolesiske myndigheder, for så vidt der fandtes nogen sådan myndighed, som tog notits af befolkningens behov; man havde undgået at træffe beslutninger, med hensyn til hvilke der ikke havde kunnet opnås en autoritativ godkendelse. Når der i særlige situationer indtrådte en akut krise, der krævede øjeblikkelige modforholdsregler, og når de myndigheder, hvis støtte FN ønskede, ikke kunne findes, havde man måttet handle som ansvarsbevidste mennesker, der stilles over for en desperat nødsituation.

Generaldebatten mandede ud i en diskussion om vedtagelsen af en udtalelse, som kunne give udtryk for et vist initiativ til forbedring af den internationale situation.

Som anført i det foregående havde præsident Sukarno i sin tale (30. september) foreslået en genoptagelse af kontakten mellem De Forenede Staters præsident og Sovjetunionens ministerpræsident, for at deres erklærede beredvillighed til at forhandle om løsninger på udestående problemer gradvis kunne praktiseres.

Umiddelbart efter talen fremsatte præsident Nehru dette forslag til dagsordenen på vegne af de „Fem Store fra den neutrale verden“ — præsident Nkrumah, premierminister Nehru, præsident Sukarno, præsident Nasser og præsident Tito.

Forslaget kom til behandling i forsamlingen den 5. oktober sammen med et ændringsforslag, som Australien i mellemtiden havde stillet, og som gik ud på, at forsamlingen med en henvisning til vestmagternes udtalelse efter det sammenbrudte topmøde i maj 1960 i Paris skulle anbefale, at et nyt topmøde mellem de fire statsledere blev afholdt på den tidligst mulige dato.

For forsamlingen forelå også teksten til skrivelser fra præsident Eisenhower og ministerpræsident Khrushchev til de fem forslagsstillere, hvoraf vanskeligheden ved en personlig kontakt imellem dem for nærværende fremgik.

Den australske premierminister *R. G. Menzies* forklarede først sit ændringsforslag, idet han bl. a. udtalte, at der ikke siden maj 1960 var sket noget, der tydede på, at Storbritannien og Frankrig havde ændret